

Σάββατο βράδυ, πεζόδρομος, Εξάρχεια... Η είδηση διαδίδεται αστραπιαία... 15 χρονών νεκρός από μπάτσο. Στιγμιαίο πάγωμα και μετά ψελλίσματα : "Ήταν γνωστός ; ", "Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος, μαθητής.", "Πώς έγινε ;" ... Και μετά αυτόματα όλοι κινούμαστε προς τη πλατεία. Ο κόσμος αντιδρά και επιτίθεται. Η νύχτα μόλις ξεκίνησε...

Οι μέρες που ακολουθούν αποκαλύπτουν την οργή που κρύβει μέσα της η κοινωνία. Χιλιάδες κόσμου νυχθημερόν στους δρόμους, το κέντρο παραλύει. Καταλήψεις σε δημόσια κτήρια, πορείες, πετροπόλεμος, μολότοφ. Καμένες τράπεζες, υπουργεία, πολυκαταστήματα. Στις γειτονιές οι μαθητές ξεχύνονται και σπάνε τμήματα. Η κηδεία του Αλέξη καταλήγει σε νέες συγκρούσεις με τους μπάτσους όταν οι τελευταίοι περιπολούν προκλητικά δίπλα από το νεκροταφείο. Απέναντι στον οχετό των δελτίων ειδήσεων, στους "αγανακτισμένους πολίτες", στους ένοπλους μπάτσους, στα αποπνικτικά ασφυξιογόνα και την ξαφνιασμένη κρατική μηχανή, τα οδοφραγμάτα δε στατούν να καίνε.

Η φωτιά πλέον καίει σε όλη τη χώρα. Σε κάθε πόλη οι εξεγερμένοι δεν περιμένουν για το γνέψιμο του καθοδηγητή και τις συνθήκες να ωριμάσουν, δημιουργούν οι ίδιοι τις συνθήκες. Τα κομματιά επιτελεία τρέχουν να μαντρώσουν τα πρόβατα που έχουν γίνει λύκοι. Η κοινωνία εισβάλλει στο άσυλο. Δεν το ορίσουν πια ούτε οι νόμοι, ούτε ο πρύτανης, ούτε ο εισαγγελέας. Χιλιάδες κόσμου καταλαμβάνουν τομ Πολυτεχνείο, την ΑΣΟΕΕ, την Νομική, το ΑΠΘ, τη ΓΣΕΕ, δημαρχεία, πανεπιστήμια, σχολεία και αυτοοργανώνουν, αδιαμεσολάβητα την οργή τους.

Μαθητές, φοιτητές, νεολαία. Εργάτες, άνεργοι, μετανάστες. Όλοι με τους δικούς τους χαμένους αγώνες, όλοι με τους δικούς τους νεκρούς. Αυτή η δολοφονία έμελε να είναι η σπίθα στην μπαρουταποθήκη της κοινωνίας. Και αυτή η εξέγερση η πρώτη έκρηξη. Αρκούσε να σπάσουν οι διαχωρισμοί και οι ρόλοι. Ο χρόνος πάγωσε για όλους. Οι φοιτητές σταμάτησαν για λίγο να ανησυχούν για την αξία του πτυχίου τους και κατέβηκαν στον δρόμο εκτός αλυσίδας. Οι μαθητές ερήμωσαν τις σχολικές αίθουσες και πλημμύρισαν την πόλη. Απέναντι στην άρνηση της ηγεσίας τους για απεργία, οι εργάτες την κοπάνησαν μαζικά από την δουλειά. Και οι μετανάστες τα παίζανε όλα για όλα. Όλοι οι ρόλοι σπάσανε και ενοποιήθηκαν στον "ρόλο" του εξεγερμένου.

Κάπου εκεί, ανάμεσα στο φλεγόμενο μπουκάλι και το σπασμένο πεζοδρόμιο, συνατηθήκαμε. Πολεμήσαμε, μετρήσαμε τις δυνάμεις μας, μοιράσαμε υποσχέσεις και απειλές...

**ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΣΥΝΤΡΟΦΕΥΣΑΝ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ
ΔΕΚΕΜΒΡΗ ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ**

ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΑΜΕ...

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου
